

เมื่อหัวใจยับปีก

Wings of Heart

เพียงตกหัวรัก หัวใจก็พลันโอบอ้อมแสนไกล

ชอนกลีน
series
Love Choices
รักลงเอย

พิ ม ๗ ก ๑

สำนักพิมพ์

ศูนย์วิจัยแห่งรัก

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๘๘๑

เมื่อหัวใจยับปีก Wings of Heart

ผู้เขียน : ชอนกลีน

พิมพ์ครั้งแรก : กันยายน ๒๕๖๒

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-3807-7

ราคา ๒๒๕ บาท

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร
ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลกิตสถาพร ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์
ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกษะไชย บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร
หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์นวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกสบบันเทิง วสันต์ พงษ์มิตระญาติ
หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาติา ไชยสุ ครุณย์รัชต์ เขียงไกรเวช
บรรณาธิการเล่ม : ปานชนก เกษมาภัทร
ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง รูปเล่ม : นิพนธ์ เลิศชัยศิริสกุล
พิมพ์ที่ : บริษัท วี.พี.รินทร์ (๑๙๙๑) จำกัด

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๙๙๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapombooks.com

กองบรรณาธิการสร้างสรรค์นวนิยาย : satapombooks.editor@gmail.com

www.satapombooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หนักกระดกขลบบัน หนักขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านล่าง

หรือโทร. ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔, ๕๖

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

บทนำ

เห็นผีเสื้อนั้นไหม...

มีคนเคยกล่าวไว้ว่า เพียงผีเสื้อขยับปีก ก็อาจก่อให้เกิดพายุในอีกซีกโลกได้
ฉันไม่เคยเข้าใจความหมายของมัน จนกระทั่งได้ประสบกับตัวเอง
แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับฉัน มันไม่ใช่การขยับปีกของผีเสื้อ
แต่มันคือการขยับปีกของ...หัวใจ

“นี่ๆ ติดเข็มกลัดนี้อีกอัน รับรองป๊วะ” เจนจิรา พนักงานขาย
ชุดชั้นในของห้างสรรพสินค้า ‘เซี่ย ดิงตอมส์’ เอ่ย พร้อมติดเข็มกลัดคริสตัล
รูปหัวใจที่มีปีกสองปีกทำจากทองคำขาวให้คนตรงหน้า

“โอ้โห...นางเจน ไปซื้อมาจากตลาดไหนดะ เหมือนของจริงเลย”
จิตรเทพ หนุ่มร่างอวบอ้วนหัวใจสาว พนักงานขายเครื่องสำอางเอ่ยขึ้น
เมื่อเห็นเข็มกลัดสวยหรูติดอยู่บนอกเสื้อของหญิงสาวที่เขาเพิ่งแต่งหน้า
ให้จนสวยแซ่จรรวกับเทพธิดาจุติลงมาจากสวรรค์

“อ๊บบ้า ตลาดที่ไหนดั้น พุดให้เกียรติดึงกึ่งรอฟสกีด้วย”

“สาวรอฟล็กี่” หญิงสาวที่นั่งนิ่งเป็นตุ๊กตาให้เพื่อนสองคนช่วยแต่งตัวมานานเอ๋ยแก่

เธอคือณดา พนักงานแผนกประชาสัมพันธ์ที่จู้จี้ ก็ได้รับมอบหมายงานใหญ่ให้เป็นคนถือพานวางกรรไกรสำหรับพิธีตัดริบบิ้นเปิดห้างสรรพสินค้าเซีย คิงดอมส์ สาขาใหม่ในวันนี้ เนื่องจากผู้จัดการแผนกประชาสัมพันธ์สาวสวยเกิดป่วยเป็นอีสุกอีใสก่อนวันงานไม่กี่วันพอดีพอดี

“หมกมุ่นนะยะยะหล่อน” จิตรเทพทำปากเบ้ไล่เจนจิรา

“พอๆ กับหล่อนนั่นละยะ” สาวชายชุดชั้นในทำปากเบ้ตอบ ก่อนที่ทั้งคู่จะหัวเราะคิกคักอย่างไม่ถือสา เพราะรู้เล่ห์ฟงกันดีทุกซอกซอ

“เดี๋ยวนะ นี่แกจะบอกว่าเซ็มกัลดีนี่ของแท้หรือ” ณดาถามอย่างนี้ก็ขึ้นไต่

“ก็เออสิ นีวีงส์ออฟชาร์ตเลย์นะ ฉันทูตลาที่ไปอ้อนวอนนางสาว ขอยืมมาจากร้านมันเลย์นะ”

“จะบ้าเรอะ เกิดแตกหักหล่นหายไป ฉันไม่มีปัญญาซดี่ชั้นยะ”

“เอ๊ย...ใส่ทำนาที่ลิบนาที่ไม่เป็นไรหรอกน่า ดิดดๆ ไปเหอะ อุตลาที่ยืมมาแล้ว” เจนจิราค้อนปะหลังปะเหลือกที่เพื่อนไม่เห็นความหวังดี

“นี่นางเจน” จิตรเทพสะกิดเพื่อนสาว “เสร็จงานฉันขอใส่เดินเซ็กสาวรอบข้างสักหนึ่งรอบได้ไหมอะ”

“ไม่ได้ว้าย!” พนักงานขายยกทรงหันไปตวาดแว๊ด “นังจี้จี้ แกมันบ้าผู้ชาย เดี่ยวเปลอถอดให้ผู้ชายไม่รู้จัก ได้ดิดดคุกกันหัวโตแน่”

“อะไรว่า ไม่ยุติธรรมนี่หว่า ที่นางณดาใช้ได้ ทำไมฉันใช้บ้างไม่ได้”

“มันไม่บ้าผู้ชายเหมือนแก”

“นี่ๆ ไม่ต้องเถียงกัน เดี่ยวก็ไปไม่ทำงานกันพอดี” ณดาห้ามทัพแล้วลุกขึ้นมองสำรวจตัวเองในกระจกที่กรูอยู่บนเสาใหญ่ของห้างสรรพสินค้า

วันนี้ดวงตากกลมโตของเธอถูกเสริมด้วยแพขนตางามอนและ

อายุไลเนอร์ที่ทำให้ดูสวยแต่งเป็นประกายขึ้นมาเป็นพิเศษ ส่วนแก้มขาวเนียนใสก็แต่งแต้มด้วยบลัชออนสีชมพูอมส้ม รัับกับริมฝีปากรูปกระจับที่ทาด้วยลิปสติกลีโชนเดียวกันอย่างลงตัว ยูนิฟอร์มของห้างสรรพสินค้าที่สวมใส่ ทั้งเชิ้ตขาว เลื่อมักสีดำ และกระโปรงสอบก็รีดเรียบเนียนกริบ

“ว่าแต่ต้องแต่งหน้าเต็มขนาดนี้เลยหรอวะ จีจี้”

“ตั๊ย...ถือนานกรรไกรตัดริบบิ้นให้ท่านประธานนะยะ ไม่ใช่เอากกรรไกรตัดหญ้าไปให้คนสวน จะให้หน้าสดกระเซอะกระเซิงได้ยังไงกัน เสียชื่อจีจี้ คิวีนออฟเมกอัพอาร์ทิสต์แห่งเชีย คิงดอมล์ หมด”

“เอาน่าๆ แปดโมงกว่าแล้ว ไม่รีบไปสแตนดีย์บาย เต็มอวิตาผู้จัดการหน้าโหดก็แหวัดเอารอก” เจนจิราเตือน

“เออจริง” อนาคตปิดฝุ่กระโปรงที่สะอาดเรียบกริบอยู่แล้วอย่างวิตกจริต แล้วรีบเดินออกจากแผนกเครื่องสำอางซึ่งอยู่ชั้นสาม ลงบันไดเลื่อนไปที่โถงจัดงานของห้างสรรพสินค้าทันที

พิธีเปิดห้างสรรพสินค้าเชีย คิงดอมล์ สาขาใหม่ ซึ่งเป็นอาคารรูปปีกนกสูงเจ็ดชั้นริมแม่น้ำเจ้าพระยา จัดขึ้นที่โถงใหญ่ซึ่งมีหลังคาเป็นโดมแก้วอลังการ มีแขกเหรื่อซึ่งประกอบไปด้วยดาราดังและคนดังจากหลายแวดวง รวมถึงสื่อมวลชนหลายแขนงที่เดินทางเข้าสู่งานกันอย่างอุ่นหนาฝาคั่ง จนพื้นที่โถงกว้างสำหรับใช้เป็นลานอเนกประสงค์ดูคับแคบไปหมดใจ พอลงมาเดินข้างานก็ตื่นตาตื่นใจเสียจนต้องยกโทรศัพท์มือถือขึ้นมาถ่ายรูปด้วยความตื่นเต้น เพราะสถานที่ตกแต่งอย่างวิจิตรงดงามสมกับโลโก้ ‘Civilization’ ความศิวิไลซ์ของมนุษยชาติอย่างแท้จริง

“ใกล้ได้เวลาแล้ว คุณอนาคตอยู่ที่ไหน คุณอนาคต”

เสียงเข้มของผู้จัดการห้างทำให้คนถูกเรียกหาคะดังเฮือก รีบแหวกกลุ่มที่มุงจัดงาน พยายามออกไปหน้าเวที แต่เข็มกลัดเจ้ากรรมดันไปเกี่ยวกับล้อของที่มุงงานคนหนึ่งจนหลุดลงพื้นอย่างง่ายดาย ทั้งๆ ที่เจนจิรา

ติดมันให้อย่างแน่นหนา

“ว้าย!”

ณดาร์ร้องเสียงหลง รีบก้มลงจะเก็บเข็มกลัดขึ้นมา แต่เจ้าหัวใจติดปีก กลับลอยหิวหนีไป หลังจากที่มีงานอีกคนที่ไม่รู้วิธีไหนจะเห็นว่าไม่มีของล้ำค่า ตกอยู่บนพื้นหมุนตัวมาเตะโดยไม่ได้ตั้งใจ

“เฮ้ย!”

หญิงสาวเบิกตาโพลงอย่างลึกลับลึกลอน เพราะเสียงดูของผู้จัดการเริ่มดังขึ้นทุกที แต่จะปล่อยให้ของราคาแพงหุ้หายไปในหน้าตาเฉยก็กระไรอยู่ จึงรีบเบียดแทรกผู้คนวิ่งตามเข็มกลัดเจ้ากรรมไป

แต่ดูเหมือนเข็มกลัดคริสตัลติดปีกนั้นจะบินได้จริงๆ เพราะทุกครั้ง ที่เธอกำลังจะคว้ามันได้ ก็มีเหตุให้มันต้องกระเด็นกระดอนหนีมือเธอไป เพราะเก้าคนนั้นคนนั้นตลอด ก่อนที่มันจะถูกเตะไปหมอบกระเตาะอยู่ตรงปลายรองเท้าหนังสีดำขัดมันสะท้อนแสงแวววาว

“คุณ...อย่าขยับ!”

ณดาร์ร้องบอกเสียงลั่นแล้วโผล่เข้าตะครุบเข็มกลัดให้ได้คามือ ทว่า รองเท้าชั้นสูงของเธอกลับไม่เป็นที่ ทำให้เธอเสียหลักหน้าคะมำ ใบหน้างามที่แต่งแต้มมาอย่างดีเลิศ ไล่เป่ากางเกงของเจ้าของรองเท้าคู่ นั้นทันที

“กรี๊ด!”

หญิงสาวร้องเสียงหลง ดีที่ชายคนนั้นขยับตัวหลบเสียก่อนแล้วคว้าร่างเธอไว้ไม่ให้ล้มหน้าทิ่มพื้น ไม่งั้นความงามระดับนางสาวไทยที่แม่ให้มา เป็นต้องแหกแน่ๆ

“คุณเป็นอะไรหรือเปล่า คุณ...”

ณดาเงยหน้าขึ้นมองคนถามซึ่งโอบกอดเธอไว้ในอ้อมอก ก่อนจะตกตะลึงพริ้งเพริดไปกับความหล่อเหลาระดับเก้าจุดแปดตามมาตราริกเตอร์

ดวงตาของเขาทอประกายระยิบระยับเมื่อสบประสานกับดวงตา

ของเธอ

“ณดา”

ชื่อตัวเองที่หลุดจากปากรูปกระຈັບได้รูปสวຍทำให้ณดาหลุดจาก
ภวังค์ ฝลະจากอกเขาแล้วถอยออกมาสามก้าวอย่างระแวง

“คะ...คุณรู้ชื่อฉันได้ยังไง”

เขาชี้มาที่หน้าอกเธอ

“ว้าย!” ณดารีบยกมือขึ้นกอดดอก

ชายหนุ่มเฝ้าจุดแปดริศเตอร์ยิ้ม รอยยิ้มของเขาเพิ่มมาตรงวัดเขย่า
หัวใจขึ้นมาอีกเท่าตัว

“ป้ายชื่อคุณที่หน้าอก”

“อ้อ” หญิงสาวอ้าปากค้าง พอก้มดูหน้าอกเห็นป้ายชื่อตัวเองก็เงยหน้า
ส่งยิ้มจิตเจื่อนให้เขา

ชายหนุ่มส่ายหน้าเล็กน้อยแล้วก็มุงหีบเข็มกลัดคริสตัลขึ้นมา “นี่
ของคุณใช่ไหม”

“ใช่...ใช่ค่ะ”

เขายิ้มแล้วขยับมันให้เธอ “จะให้ผมจติให้ไหม”

“ไม่ค่ะ”

ณดารีบคว้าเข็มกลัดคืนมาแล้วค้อมศีรษะให้เขา แต่ยังไม่ทันกล่าว
ขอบคุณ จิตรเทพก็คว้าข้อมือเธอแล้วจุกกระซากลากถูไปโดยที่เธอไม่ทัน
ตั้งตัว

“โอ๊ย...อะไรกันเนี่ย นังจิจี้”

“มัวจับเต็กกินอยู่นั้นแหละ อีตาผู้จัดการจะกินดับแล้ว”

จิตรเทพบนอุบแล้วใช้ร่างใหญ่ตะลุยฝ่าดงผู้คนลากเธอไปหน้าเวที
อย่างรวดเร็ว รวบรวมรถบดถนนที่เคลื่อนแหวกพงหญ้าจนราบเป็นหน้ากลอง

“จบงานไปพบฉันที่ห้องด้วยนะ” ผู้จัดการกล่าวเสียงดูทันที่ที่เห็นเธอ

“เอ่อ...ค่ะ”

พานที่วางกรรไกรถูกยื่นให้ณดาด้วยท่าทางไม่พึงใจนัก หญิงสาวจึง

รีปรับมาถือแหวนออก

“ว้าย! ตายแล้ว เข็มกลัดไปไหน” จิตรเทพกระซิบถามเมื่อไม่เห็นเข็มกลัดคริสตัลรูปหัวใจติดปีก

“อยู่ที่นี่” เธอละมือข้างหนึ่งจากฐานพานแล้วแบ่มือให้เขาดู

“โอ๊ย... ค่อยยังชั่ว ชื่นหายไปมีหวังโดนนั่งเงินแหกอกแน่”

“ผมในนามประธานกรรมการบริหารบริษัท เซีย คิงดอมส์ จำกัด ขอเปิดงานอย่างเป็นทางการ ณ บัดนี้” เสียงประธานในพิธีดังแทรกขึ้น

“ฉันไปก่อนนะ ฝากด้วย”

ณดาวางเข็มกลัดลงบนมือเพื่อนหนุ่ม สุดท้ายใจเข้าเต็มปอดแล้วถือพานวางกรรไกรขึ้นไปบนเวที โดยไม่สนใจว่าลับหลังจิตรเทพจะนำเข็มกลัดนั้นไปติดอกเสื้อตัวเอง แล้วโปรยยิ้มให้คนรอบข้างราวกับเป็นแขกรับเชิญชั้นสูงอีกคน

“ลำดับถัดไป ขอเรียนเชิญท่านประธานตัดริบบิ้นเพื่อเปิดงานอย่างเป็นทางการ และเรียนเชิญคณะผู้บริหารขึ้นมาบนเวทีเพื่อเป็นสักขีพยานและถ่ายรูปพร้อมกันด้วยครับ” พิธีกรกล่าวเมื่อเธอไปยืนข้างประธานกรรมการบริหารห้างสรรพสินค้าเรียบร้อยแล้ว

ระหว่างที่คณะผู้บริหารทยอยกันขึ้นมาบนเวที ณดาวัดอมตัวเล็กน้อยแล้วยื่นพานไปข้างหน้า ประธานสูงวัยหันมาหยิบกรรไกรและรอให้ทุกคนมายืนเรียงแถวเพื่อให้ได้รูปที่สวยงาม ก่อนจะตัดริบบิ้นฉบับท่ามกลางเสียงปรบมือเกรียวกราว

หลังจากนั้นก็เป็นการถ่ายรูปพร้อมทีมผู้บริหาร ณดาวจึงยื่นพานไปรับกรรไกรจากประธานแล้วรีบเดินลงจากเวที ก่อนจะชะงักเมื่อเหลือบไปเห็นก็มี ลูกชายของประธานห้างสรรพสินค้ายืนอยู่ปลายแถวห่างจากผู้เป็นพ่อเป็นโยชน์

“ข่าวว่าสองพ่อลูกนี้ไม่ถูกกันท่าจะจริงแฮะ” ณดาวคิดขณะมองไปหน้าหล่อเหลาแต่ดูจัดของก็มีอย่างเปลือยตัว ทำให้ลงจากเวทีช้ากว่าที่ควร

“เออละ ทุกท่านประจำตำแหน่งพร้อมแล้วนะครับ”

เสียงจากห้องของห้างสรรพสินค้าทำให้ณดาจำได้ว่าเธออยู่บนเวที
นานเกินไปแล้ว จึงก้มหน้าก้มตาจะเดินลงจากเวที

“มองกล้องหลักนี่ก่อนนะครับ สาม...สอง...หนึ่ง”

ทว่าก่อนที่เสียงซัดเตอร์จะดังขึ้น กลับมีเสียงกึกก้องกัมปนาท
อย่างที่ทุกคนไม่ทันคาดคิด

ปัง! ปัง! ปัง!

ทันทีที่เสียงปืนดังขึ้น โลกของณดาก็หมุนคว้าง ทุกอย่างดูลึบสน
ไปหมด ผู้คนบนเวทีวุ่นวาย บ้างล้มบ้างวิ่งหนีตาย จนกระทั่งเธอรู้สึกเจ็บ
แปลบที่น่องซ้าย

“โอ๊ย!”

เรียวขาขาวของเธอชาวบจนไม่สามารถทรงตัวอยู่บนรองเท้านสูง
แหลมเพียว ร่างของเธอจึงร่วงลงจากเวทีทันที

“กรี๊ด!”

วินาทีนั้นณดาคิดว่าตัวเองคงตกกระแทกพื้นคอหักแน่ เพราะร่วง
ลงไปราวนกปีกหัก แต่ยังไม่ทันที่ร่างจะแตะพื้น ก็มีอ้อมแขนแข็งแรงมา
โอบอุ้มเธอไว้ได้อย่างทันท่วงที

พอณดาลืมตาขึ้นก็พบกับดวงตาสีเข้มที่งดงามคุ้นเคย

เขาคือผู้ชายคนนั้น คนที่เก็บเข็มกลัดวิงส์ออฟฮาร์ตให้เธอนั่นเอง

แล้วเมื่อหัวใจขยับปีกอีกครั้ง สถิติสัมปชัญญะของณดาก็ดับวูบลง
และสลบไสลอยู่ในอ้อมกอดของผู้ชายคนนั้น

๑

ความทรงจำยังตราตรึง

“ไอ้อ้วนหมูตอน...ไอ้อ้วนหมูตอน...ไอ้อ้วนหมูตอน...”

เสียงเด็กประถมหกกลุ่มหนึ่งร้องรำทำเพลงกันอย่างสนุกสนาน
ตั้งระฆังไปที่ระเบียงชั้นสองของอาคารเรียนโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่ง

“เอาของฉันคืนมานะ”

ร่างอ้วนกลมผมมหึมาที่ยืนร้องขอ สองมือไขว่คว้าพยายามยื่นแย่ง
กล่องข้าวที่อยู่สูงขึ้นไปอีกหนึ่งช่วงแขน แม้ไม่มีหวังว่าจะเอื้อมถึงก็ตาม

“แน่จริงก็แย่งให้ได้สิ ไอ้อ้วนหมูตอน”

คนพูดเป็นเด็กชายรูปร่างสมส่วน ดูก็รู้ว่าเป็นนักกีฬา ส่วนที่รายล้อม
เขาอีกสี่คนก็ไม่ต่างกัน ล้วนเป็นเด็กรูปร่างดีแทบทั้งสิ้น

“เอาคืนมา...เอาคืนมา...”

เด็กอ้วนกรีดร้อง เมื่อเพื่อนเกาะไม่ยอมคืนของให้ แถมยังโยน
กล่องข้าวของเขาไปมาในกลุ่มเหมือนเล่นลิงชิงบอล เขาก็ลั่นน้ำตาไม่อยู่
ร้องไห้โฮเสียงลั่น

“ไอ้อ้วนขี้แยเอ๊ย” เด็กชายคนหนึ่งตบศีรษะเด็กอ้วนจนหน้าคะมำ

พอเห็นเพื่อนตบหัวเด็กอ้วนไม่มีทางสู้ เด็กชายอีกคนก็หมายจะทำบ้าง แต่ทันทีที่ยื่นมือไปใกล้ศีรษะที่ปกคลุมด้วยเส้นผมสีน้ำตาลหยิกหย้อยก็กลับมีอีกมือมาคว้าข้อมือเขาไว้เสียก่อน

หมับ!

คนโตนจับข้อมือเหลียวขวับไปมอง แต่ไม่ทันจะเห็นหน้าใครคนนั้น เขาก็รู้สึกได้ถึงแรงกระแทกที่หลังศีรษะจนสมองลั่นสะเทือน

ผัวะ!

เสียงตบบาลที่ตั้งสนั่นไปทั่วระเบียบชั้นสองดึงความสนใจของกลุ่มเด็กเกเรจากเด็กอ้วนผมหยิกหย้อยไปที่ร่างระหงของเด็กสาวในชุดนักเรียนแขนยาวที่เพิ่งบอกให้รู้ว่าเป็นเด็กนักเรียนมัธยม ส่วนดาวสามดวงที่กอดเลื้อยข้างขวาเหนือป้ายชื่อก็บอกให้รู้ว่าเจ้าตัวเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม

“พื้นดา!” คนถือข้าวกล่องอ้าปากค้างเมื่อเห็นใบหน้าสวยหวาน แต่มีดวงตาคมกริบไม่แพ้มีตโคนที่เพิ่งแกะจากห่อ

“ไอ้พวกบ้า! รังแกคนที่ตัวเท่ากันสิวะ”

คนพูดแน่ะจะตัวสูงเท่าเด็กเกเรกลุ่มนี้ แต่ก็บอบบางกว่ามาก แถมเป็นผู้หญิงอีกต่างหาก ถึงกระนั้นก็ไม่มีใครอยากต่อแยะด้วย เพราะเจ้าหล่อนเป็นที่หมายปองของรุ่นพี่มัธยมหกขาใจของโรงเรียน หากรายนั้นรู้ว่ามีใครทำอะไรให้เธอชุนข้องหมองใจแม่เพียงเล็กน้อย มีหวังไม่ได้ผุดไม่ได้เกิดในโรงเรียนอีกแน่ๆ

“เอาคืนไป ไอ้อ้วน”

เด็กเกเรโยนข้าวกล่องให้เด็กอ้วน มิน่าพาวามันจะหล่น ดีที่เด็กอ้วนคว้าไว้ได้อย่างว่องไวก่อนจะตึงไปกอดไว้อย่างหวงแหวน น้ำตายังคงไหลพราก แม้จะได้ของคืนแล้ว

“ไปไว้พวกเรา” หัวหน้าเด็กเกเรร้องบอกแล้วพากันเดินแหวกฝูงไป ไหลมุงจากไป

“ไอ้พวกมีปมด้อย” ฝนดาพูดดังมำ จากนั้นจึงหันไปหาเด็กอ้วนที่ยังคง

ร้องไห้กระชากอยู่ข้างๆ แล้วโน้มตัวลงเล็กน้อยให้สายตาดูอยู่ในระดับเดียวกัน
“เลิกร้องให้ได้แล้วล่ะ พวกนั้นไปกันหมดแล้ว”

เด็กอ้วนมองเด็กสาวผ่านม่านน้ำตาด้วยความซาบซึ้ง ใบหน้าสวยหวาน
แบบไทยๆ ของเธอทำให้เธอแลดูเหมือนนางฟ้าไม่มีผิด ดวงตาคมราว
มีดโกนเมื่อครู่กลับมีประกายสดใสราวกับดวงตาของเด็กหญิงในการ์ตูน
ดาหวานที่เขาชอบอ่าน

“เฮ้ย... เซ็ดน้ำตาซะ” อนาคตยื่นผ้าเช็ดหน้าสีขาวที่ปักตัวอักษร ‘ณ’
ตรงมุมให้

เด็กอ้วนรับมาอย่างละล้าละลัง แล้วใช้มันเช็ดน้ำตาที่อาบแก้มยุ้ยๆ
พร้อมของแถมเป็นน้ำเตียวๆ เหนียวเหนอะหลังจากใช้สิ่งขี้มูกดั่งพรืด
จากนั้นก็ยื่นคืนให้เธอ

อนาคตมองแล้วทำหน้าที่ “เก็บไว้เถอะ พี่ให้”

“พี่ใจดีจัง” เด็กสาวยิ้มหวาน เป็นรอยยิ้มที่งดงามที่สุดที่เด็กอ้วน
เคยเห็น

“ชื่ออะไรนะเรา”

เด็กอ้วนยิ้มเป็น “ณภัทรครับ”

ลิ้นเสียงพูด พงพหลามของเขาก็ส่งเสียงดังโครกครากแทรกขึ้นมา
บ่งบอกให้เจ้าตัวกับเด็กสาวรู้ว่า ‘เฮ้! พวกนาย ถึงเวลาใส่อาหารเที่ยงลงใน
ช่องว่างๆ ของฉันแล้วนะ’

พออนาคตได้ยินเสียงท้องร้องของเด็กอ้วน เธอก็หัวเราะ แล้วยื่น
มือบางที่ปกป้องเขาเมื่อครู่มาขีผสมหยิกหยีของเขามาๆ อย่างเอ็นดู

“ไปห้องภัทร ไปหม่ำกัน”

ณภัทรยิ้มเจื่อน รู้สึกเงินที่กระเพาะเจ้ากรรมดันส่งเสียงตอหนี่ แล้ว
เดินเสียดูไปโรงอาหารกับนางฟ้าของเธอ จากนั้นก็รับประทานอาหารกลางวัน
อย่างเอร็ดอร่อย เพราะมีทั้งข้าวสวยและกับข้าวแสนอร่อยฝีมือแม่เป็น
อาหารปาก แก่ลัมด้วยภาพนางฟ้าสุดสวยเป็นอาหารใจ ให้อาหารมีอันนี้

กลายเป็นมือที่ร่อยที่สดุในชีวิตของเขาเลยก็ว่าได้

หากใครสักคนจะจดจำรอยยิ้มของเจ้าเด็กอ้วนในวันนั้นได้ เขาก็จะรู้ว่ามันแทบไม่ต่างอะไรกันเลยกับรอยยิ้มของชายหนุ่มในชุดสูทสีเข้มที่กำลังยืนล้างกระเป๋ากางเกง จ้องมองหญิงสาวที่นอนสลบไสลไม่ได้สติอยู่บนเตียงผู้ป่วย

“ไม่พบกันตั้งหลายปี พี่ก็ยังสวยเหมือนนางฟ้าอยู่ดิเนะครับ”

หลายปีที่ผ่านมา ฌักทรอยากเห็นดวงตาเป็นประกายเหมือนเด็กสาวในการ์ตูนตาหวานอีกครั้ง ไม่นึกเลยว่าวันนี้เขาจะได้เห็นมันอีก

ภาพที่เธอลนลานวิ่งตามเข็มกลัดรูปผีเสื้อผุดขึ้นมาในหัววงความคิดของเธอ ทำทางของเธอถึงความสนใจเขาได้เป็นอย่างดี แต่วินาทีที่เธอโผล่เข้ามาแล้วเผยหน้าขึ้นมา ดวงตาคู่นั้น...เขาแทบไม่ต้องรำลึกความหลังอะไรเลยก็รู้ได้ทันทีว่า เธอคือนางฟ้าที่เขาเฝ้าคิดถึงอยู่ทุกวันนั้นเอง

แต่ตอนนี้ดวงตาเป็นประกายคู่นั้นถูกบดบังด้วยเปลือกตาที่เคลือบอายแซ่ได้สีชมพูอมส้ม

ฌักทรมองใบหน้าสวยหวานแบบไทยๆ อย่างหลงใหล หลายครั้งที่เธอพาเขาหวนกลับไปสู่อติตอันแสนหวานจนลืมไปเลยว่ายืนอยู่ตรงนี้นานแค่ไหนแล้ว กระทั่งได้ยินเสียงเปิดประตูนั้นละ เขาก็ละลายตาจากเธอได้ พอเห็นว่าเป็นนายแพทย์สูงวัยที่เดินเข้ามาพร้อมพยาบาล เขาก็ยกมือไหว้อย่างนอบน้อม

“สวัสดีครับ อากิตติ”

“อ้าว ภัทร อาหนักว่ากลับไปแล้วเสียอีก”

ชายหนุ่มเพียงยิ้ม มองนายแพทย์กิตติผู้เป็นน้องชายของบิดาดูใบรายงานที่พยาบาลยื่นให้ ก่อนจะเขียนอะไรๆ ยกยกกลงไปแล้วส่งคืนให้พยาบาลสาว

“เธอ...” ฌักทรหันไปมองหญิงสาวเล็กน้อย “เป็นไงบ้างครับ”

“แผลลึกลับเกือบถึงกระดูก อาจต้องพักฟื้นอยู่โรงพยาบาลอีกสักสองสามวัน แล้วก็จะเดินเห็นลำบากหน่อยอีกสักเดือน แต่โดยรวมก็นับว่าไม่เป็นอะไรมาก”

“ขอบคุณ ค่อยยังชั่วหน่อย” ฉันทรหันไปมองหญิงสาวอีกครั้ง “ยังไงฝากอากาศดีด้วยนะครับ ส่วนเรื่องค่าใช้จ่ายผมจะรับผิดชอบเอง”

“ไม่ต้องห่วง คนไข้ทุกคนเป็นหน้าที่รับผิดชอบของหมออยู่แล้วสบายใจได้”

“ขอบคุณครับ” ชายหนุ่มยกมือไหว้ออย่างอ่อนน้อม

พอนายแพทย์กิตติออกไป เขาก็หันกลับไปมองใบหน้าสวยหวานนั้นอย่างหลงใหลอีกครั้ง ครู่หนึ่งโทรศัพท์มือถือถือในกระเป๋าทางเกงของเขาก็สั่น ฉันทรหยิบมันขึ้นมากดรับแล้วยกขึ้นแนบหู

“ครับ คุณกำจร”

ชายหนุ่มหนึ่งฟังเลขานุการของเขาครู่หนึ่งแล้วขมวดคิ้วเล็กน้อยอย่างใช้ความคิด “รอก่อนเถอะครับ ผมว่าหุ่นตัวนี้มันยังทรงๆ อยู่ ตุ๊กกิกก็ยังคงทำกำไรปกติ มาร์จิ้นก็ยังคงมากพอ ผมว่าเก็บไว้ก่อนดีกว่าครับ”

ฉันทรหนึ่งฟังอีกครั้งแล้วพยักหน้าเล็กน้อย “อีกสักครู่ผมจะเข้าไปครับ...อ้อ เตี่ยวครับคุณกำจร”

เขาร้องเรียกปลายสาย แล้วก็มองป้ายชื่อของหญิงสาวที่วางรวมอยู่กับชุดยูนิฟอร์มของห้างสรรพสินค้าเซีย คิงดอมส์ ที่พับอย่างเป็นระเบียบอยู่บนโต๊ะ

“ช่วยสืบประวัติของผู้หญิงคนหนึ่งให้ผมหน่อยสิครับ”

ฉันทรบอกชื่อและนามสกุลของנדดาให้กำจรฟัง ก่อนจะวางสายไปแล้วเก็บโทรศัพท์ใส่กระเป๋าทางเกง จากนั้นก็หันไปมองหญิงสาวบนเตียงผู้ป่วยอีกครั้ง

“ขอบคุณนะครับที่เคยปกป้องผม ต่อไปนี้ปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ผมปกป้องพี่นะครับ”

เขายิ้มก่อนจะหมุนตัวหันหลังให้เธอ แล้วเดินออกจากห้องไปเสียเลย

เสียงประตูปิดทำให้เธอตื่น ความรู้สึกแรกที่เข้ามาเยือนคือความเจ็บปวดบริเวณท้องซ้าย เธอต้องกอดพันอยู่พักใหญ่ ก่อนจะล้มลุกขึ้นมาแล้วมองไปที่ขาซึ่งพันผ้าพันแผลหนาเตอะ

“อุย...เจ็บจัง”

หญิงสาวสะดุ้งปากพลางหันไปมองประตู เมื่อไม่เห็นใครก็เหลียวมองไปรอบๆ แล้วก็พบว่าตัวเองอยู่ในห้องพักรักษาตัวของโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง

“มันเกิดอะไรขึ้นเนี่ย”

ธุดงค์ค่อยๆ ขยับลุกขึ้นนั่ง พยายามนึกหาบทวนเรื่องราวที่เกิดขึ้นช้าๆ แต่พอเกือบจะนึกออก กลับได้ยินเสียงแปดหลอดของเพื่อนดังขึ้นเสียก่อน

“ว้าย! ตายแล้ว ธุดงค์”

เสียงจิตรเทพนั่นเอง เมื่อนึกได้ว่าผู้ชายร่างใหญ่จะทำเสียงแหลมปริ๊ดได้ขนาดนี้ เขาและเงินจิวากรู้ทันเข้ามาหาเธอหน้าตื่น แล้วสาวขายชุดชั้นในก็ถามขึ้น

“แกเป็นไงบ้าง เจ็บตรงไหน รู้ไหมพวกเรามาหาตัวแกแทบแย่ ตอนเกิดเรื่องมันซุลมุนไปหมดเลย แล้วนี่ใครพาแกมาส่งโรงพยาบาล ใครเป็นหมอ...”

“เดี๋ยวๆ” ธุดงค์มือขึ้นห้ามพร้อมใช้อีกมืออุดขมับ “เสียงแกสองคนทำฉันปวดหัวมาก ค่อยๆ พูดได้ไหม นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่เนี่ย”

“อ๊อย...สมองเพี้ยนไปหรือไงยะ เขายังกันบู้งบั้ง จำอะไรไม่ได้เลยเธอ” จิตรเทพถาม

คำพูดของเพื่อนหนุ่มหัวใจสาวทำให้ภาพความซุลมุนวุ่นวายในงงานเปิดตัวห้างสรรพสินค้าเซีย ดิงคอมส์ แห่งใหม่ฉายวาบเข้ามาในสมองเธอ

“ฉันโดนยิง”

“ก็เออนะสิ” จิตรเทพบอก “ฉันเห็นแกโดนยิงตกเวที พยายามจะวิ่ง

ไปช่วย แต่คนแตกตื่นหนีตายกันอลหม่านไปหมด พอเหตุการณ์สงบฉันก็
หาแกไม่เจอแล้ว ตามหาอยู่ตั้งนานกว่าจะรู้ว่ามันคนพาแกมาโรงพยาบาลนี่”

ธาดาหลับตาลง พยายามนึกทบทวนเรื่องราว แล้ววិเบหน้าหล่อเหลา
คู่หน้าตาของใครคนหนึ่งก็ผุดขึ้นมา

“มีผู้ชายมาช่วยฉัน”

“ใคร” ทั้งจิตรเทพและเจนจิราถามแทบจะพร้อมกัน

“ไม่รู้”

“อ้าว” สองเพื่อนซี้อ้าปากหวอ

“ฉันไม่รู้จักเขาที่นี่นา เพิ่งเห็นหน้าครั้งแรกตอนวิ่งไปเก็บเข็มกลัดผีเสื้อ
ยังไม่ทันถามไถ่อะไรแกก็ดึงฉันออกมาซะก่อน”

“อ้อ...พอหญ้าอ่อนรูปหล่อนั่นนะหรือ” จิตรเทพทำเสียงอ่อนเสียง
หวานพร้อมบิดตัวไปมา

“หญ้าอ่อนรูปหล่อไหนวะ ทำไมฉันไม่เห็น” เจนจิราหุ่ผีง

“หล่อไม่ได้อยู่หน้าเวที จะไปเห็นได้ยังไงกันยะ” ชายหนุ่มหันไปตอบ

“แล้วหล่อหน้าทำไมไม่เรียกฉัน”

“หันเลยที่ไหนเล่า แค่ว่ายายธาดาไปหน้าเวทีก็หมดเวลาแล้วมะ
ไหนจะต้องหลบहारระสุน ฉันลະงุดๆ หาที่หลบเหมือนในหนังสงครามเลย
นะแก”

“อ้าว ไหนตะกิบบอกว่าวิ่งไปช่วยยายธาดา”

“ก็ เอ่อ...” จิตรเทพซะงักแล้วยิ้มเจื่อน เพราะพอเสียงปี่ดังก็ก๊อง
ตัวเองก็รีบมุดเข้าไปหลบในหมู่ทนายสินค้าที่ใกล้ที่สุดโดยไม่คิดถึงอะไรทั้งสิ้น
และหลบอยู่ในนั้นจนกระทั่งเหตุการณ์สงบ

“ก็แหม หลบไปวิ่งไปไงแก เลยไปไม่ทันพอรูปหล่อนั่น”

“ยะ น่าเชื่อถือตายละ”

“นี่ๆ” ธดาร้องปราชญ์ทั้งคู่ “หยุดเถียงกันก่อนได้ไหม แล้วช่วยเล่า
ให้ฉันฟังที่ว่ามันเกิดอะไรขึ้น”

“อ๊วยแก เมื่อก่อนขนาดนี้ยังไม่รู้เรื่องอีกอะไร” จิตรเทพแหว

“ก็พวกแกสองคนเล่นพนไฟใส่กันจนฉันจับต้นชนปลายไม่ถูกนะสิ
ขอซ้าๆ ซัดๆ ได้ไหม เห็นใจคนเพิ่งโดนยิงหน่อยได้ไหม”

“แหม...โดนยิงขานะยะ ไม่ใช่สมอง” เจนจิราจิ้มขมับเพื่อนสาวแล้ว
กอดเบาๆ

“แล้วจะเล่าไม่เล่าละ” ฌดาค้อนขวับ

“ฉันเล่าเอง ฉันอยู่ในเหตุการณ์” จิตรเทพอาสา

“อยู่ตรงไหนของเหตุการณ์ละ ได้เวทีหรือใต้โต๊ะ” เจนจิราไม่วายแหวะ

“พอเถอะห่า เดี๋ยวกันไปเถียงกันมาไม่รู้เรื่องพอดี” ฌดาปรามเพื่อน
สาว

จิตรเทพแบะปากใส่เจนจิรา แล้วเริ่มเล่าตั้งแต่คดีนี้ ประธาน
กรรมการบริหารบริษัท เซีย คิงดอมส์ จำกัด ตัดริบป็นเปิดงาน และเรียก
ผู้บริหารขึ้นไปถ่ายรูปบนเวที ซึ่งตอนนั้นฌดาจำได้แล้วว่าเธอก็อยู่บนเวที
ด้วย แต่แล้วจู่ๆ กลับมีกระสุนทำใหญ่สาดใส่เวที หลังจากนั้นก็เกิดความ
โกลาหลไปทั่วงาน จนกระทั่งเสียงปืนเงียบไปพร้อมกับการเสียชีวิตของ...
คดีนี้

“ทา! ทานประธานตายแล้ว”

“เออสิ นอนจมกองเลือดอยู่บนเวทีโน่นแหละ” จิตรเทพเสริม

“แล้วมีใครเป็นอะไรอีกไหม”

“ก็มีตายมีบาดเจ็บกันไปหลายคนแหละ รวมทั้งแกด้วย” เจนจิรา
บอก

“แล้วจับคนร้ายได้ไหม”

“ยังเลย คนร้ายน่าจะใช้ช่วงซุลมุนหนีไปแหละ” ช่างแต่งหน้าหนุ่ม

บอก

“แล้วคุณเอสละ” ฌดาหมายถึงมีม ซาดานแห่งเซีย คิงดอมส์ บุตรชาย
ของคดีนี้

ที่เขาได้รหัสนี้ชื่อว่า ‘เอส’ ก็เนื่องจากถึงแม้จะสิงหน้าตาหล่อเหลา แต่มักจะตีหน้าเคร่งขรึมดูดุน ไม่ค่อยพูด ไม่ค่อยยิ้ม แถมยังมีข่าวลือจากพนักงานที่ใกล้ชิดว่าเขาเป็นคนที่เจ้าระเบียบและโหดมาก ทุกคนเลยพร้อมใจกันขนานนามเขาว่า ‘มิสเตอร์เอส’ ซึ่งย่อมาจากซาติสเม้นนั่นเอง

“ปลอดภัยดี ใครจะทำอะไรปีศาจได้ล่ะ” เจนจิราตอบด้วยสีหน้าหวาดๆ เพราะแค่คิดถึงใบหน้าเข้มของมิสเตอร์ก็เล่นเอาขนลุกเกรียวแล้ว

“คืนที่ตอนนั้นแกเดินไปใกล้คุณเอส รัศมีปีศาจเลยแผ่มาถึงแก ทำให้บาดเจ็บนิดหน่อย” จิตรเทพเอ่ย

“เออวะ รอดตายมาได้ก็บุญโอบแล้ว” เจนจิราเห็นด้วย

“รอดตายกะผีอะไรล่ะ” ช่างแต่งหน้าหนุ่มขี้ต

“อะไรจะนั่งจี้จี้ จะขัดฉันซะทุกเรื่องไม่ได้นะยะ ก็เห็นนั่งหัวโตอยู่นี่ไง ยังไม่ลงโลงซะหน่อย”

ธิดากระแอม แล้วถอนใจเอือกที่เพื่อนเอาแต่ห่มเตียงกันเป็นเด็กๆ ไปเสียทุกเรื่อง แถมคราวนี้ยังมาแข่งเอาให้ลงโลงอีก ปรกติกัพอฟังเพลินๆ ได้อยู่หรอก แต่ยามที่หัวแทบระเบิดหลังจากรอดตายมาได้หวุดหวิด เสียงจู้บจู้บเป็นนกรกระจอกติดกันมันช่างน่าปวดหัวเหลือเกิน

“ก็พวกแกดูบรรยากาศโรงพยาบาลสิ” จิตรเทพเหลียวมองรอบห้องที่เต็มไปด้วยเครื่องอำนวยความสะดวกครบครัน ผ่นังกิจิตวอลล์เปเปอร์สวยหรู มีรูปสีน้ำมันท่าทางราคาแพงประดับ แล้วกลิ่นน้ำลายดังเอี๊ยก

“โรงพยาบาลอะไรวะ อย่างกับโรงแรมห้าดาวนั่นะ ฉันว่าพอหมอบอกว่า ‘เรามีความสุขทุกครั้งที่คุณได้กลับบ้าน’ แล้วยื่นบิลค่ารักษามาให้ยายธิดาได้ชักตาดั้ง หัวใจวายตายจริงๆ แน่”

“เออใช่” เจนจิราเสริมเป็นลูกคู่ “แกตายแน่ ธิดาเอ๊ย”

พูดกันขนาดนี้ธิดาก็ถึงกับใจเสีย “เฮ้ย พวกแก ไปบอกพยาบาลให้หน่อยได้ไหมวะว่าฉันจะขอกลับบ้านวันนี้”

“แกจะรีบกลับบ้านทำไมวะ”

“ฉันไม่อยากหัวใจวายตายตอนเห็นบิลอย่างที่เขาบอกนะสิ ออกวันนี้
อย่างน้อยก็น่าจะประหยัดค่าห้องไปได้อีกเยอะนะ” ณาตาให้เหตุผล

“เออจริง เตี่ยฉันจัดการให้” จิตรเทพอาสาแล้วเดินขนาดออกไป
จากห้อง

“อ๊อ...ปวดหัว” ณาตายกมือขึ้นกุมขมับ

“เป็นอะไรแก หัวฟาดพื้นด้วยหรือ” เจนจิราร้องถามอย่างเป็นห่วง

“เปล่า” หญิงสาวส่ายหน้า “กำลังกลัวใจว่าจะเอาเงินที่ไหนมาจ่ายค่า
โรงพยาบาลต่างหาก”

“อู๋...ฉันก็นึกว่าหัวกระแตก”

“ก็มันท่าจะแพง แกจะช่วยฉันออกไหมละ”

“เอ่อ...” เจนจิราหัวเราะแห้งๆ “คือปกติเงินเดือนฉันก็แทบไม่เหลือ
อะนะ ฉันคงช่วยแกได้ไม่กี่ร้อยหรอก”

ณาตาเหลือบตามองบนแล้วถอนใจเฮือก แต่จิตรเทพกลับเปิดประตู
เข้ามาด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ท่าทางร่าเริงราวกับคิดข้างเรียงระบำ

“อ๊อ! เพื่อนกำลังกลัวใจ ยังมีหน้ามาระรี้น เต็มเป็นฮิปโปไดโนเสาร์ร้อน
อีก” เจนจิราแหงนแกมหยอก

“ฮิปโปอะไรช่วยขนาดเน้” จิตรเทพเอ่ยอย่างอารมณ์ดี

คนป่วยส่ายหน้า “ตกลงเขาให้ออกไหม”

“จะออกไปทำไมละยะ ได้นอนโรงพยาบาลหรูฟรีๆ แบบนี้ นอน
สักเดือนไปเลยดีกว่ามั้ง”

“ฟรี?” ทั้งณาตาและเจนจิราร้องถามแทบจะเป็นเสียงเดียวกัน

“อ๊ะฮ้า” จิตรเทพยกคิ้ว “แล้วฉันก็รู้ด้วยว่าพ่อหญาอ่อนรูปหล่อที่ช่วย
แกเป็นใคร”

“นี่แกพูดอะไรเนี่ย ฉันงงหมดแล้วนะ”

“ฟังดีๆ นะยะ” ซ่างแต่งหน้าหนุ่มยิ้มแป้น “พ่อหนุ่มนั่นนะ ชื่อฉันท
เป็นหลานผู้อำนวยการโรงพยาบาลนี้ และเขาก็เป็นสปอนเซอร์...”

“เชอ” สองสาวแก้มเป็นสีชมพูเดียวกัน

“เออๆ นั่นแหละ คุณฉันทราเขาเป็นสปอนเซอร์ให้แกดลดการ
รักษาจ้ะ”

“อើ... โชคดีจังแก” เจนจิราหันมาเขย่าเธอเบาๆ “คืนนี้ฉันมานอน
ด้วยนะ แอร์ก็เย็น โทรทัศน์ก็จอใหญ่ แถมของกินยังเต็มตู้เย็นอีก”

“ฉันด้วยๆ” จิตรเทพเสริมเมื่อได้ยินเรื่องของกิน

“ตามใจพวกแกสิ” ณาตาทอนใจอย่างโล่งอก เพราะหากต้องจ่ายค่า
รักษาพยาบาลกันจริงๆ มีหวังเงินเก็บของเธอได้กลายเป็นศูนย์แน่ๆ

แต่ถึงกระนั้นเธอก็ยังอดตะขิดตะขวงใจไม่ได้อยู่ดี เพราะเธอแทบ
ไม่รู้จักผู้ชายหน้าหล่อที่ชื่อฉันทราคนนี้เลย เจอกันก็เพียงแวบเดียว แล้วเขา
จะมาช่วยออกค่ารักษาพยาบาลแพงหูฉี่ให้เธอทำไมกัน

“ว่าแต่ฉันคุ้นชื่อฉันทราจัง”

“แหม... คนชื่อฉันทราจะมีเป็นล้าน แก่ก็คงเคยได้ยินมาบ้างละน่า”

“ไม่แค่นั้นนะ หน้าก็คุ้น แต่เนื้ก็ไม้ออกว่าเคยเจอที่ไหน”

“สงสัยชาติปางก่อน” จิตรเทพเอ่ยแล้วหันไปประสานมือ สบตา กับ
เจนจิรา จากนั้นก็พร้อมใจกันประสานเสียงร้องเพลง “แต่ปางก่อน” กันโดย
มีได้นัดหมาย

“คงเป็น... รอยบุญมาหนุนนำ รอยกรรม... รอยเกวียนหมุนเปลี่ยน
เสมอ ให้เราได้มาเจอเจอ ฉันและเธอพบกันร่วมสุขสมดังรอคอย”

“อีพวกบ้า” ณาตาโวยแล้วขำขมอหยัง “ไปเอาเสื้อผ้าที่บ้านได้แล้วไป
ฉันจะนอน”

“จ้า” จิตรเทพลอยหน้าลอยตาตอบ แล้วดวงแขนเพื่อนสาวเดิน
ยกย้ายสายสะโพกออกไปพร้อมส่งเสียงร้องเพลงไปด้วยกันราวกับพระเอก
นางเอกละครอย่างไม่กลัวพยาบาลเอ็ด

“รอคอย... เธอมาแสนนาน ทรมานวิญญูณหนักหนา ระทมอยู่ในนุรา
แก้วกานดา ฉันปองเธอผู้เดียว...”

ณตามองเพื่อนจนลับตาไป แล้วหัวเราะพร้อมกับส่ายหน้า จากนั้นก็
ล้มตัวลงนอน เผื่อคิดคำนึงว่าเคยเจอผู้ชายที่ชื่อฉันทร์คนไหนที่ไหน
แต่จนแล้วจนรอด เธอก็นึกไม่ออกอยู่ดีว่านายฉันทร์นี่เป็นใครกัน

ศบอชญา

เห็นผีเสื้อนั้นไหม...

มีคนเคยกล่าวไว้ว่า เพียงผีเสื้องยับปีก ก็อาจก่อให้เกิดพายุในอีกซีกโลกได้

ในวันเปิดตัวห้างสรรพสินค้าเซี่ย คิวคอมส์ สาขาใหม่
ณดา พนักงานประชาสัมพันธ์สาวถูกลูกหลงจากเหตุการณ์กลางห้าง
ณภัทร นิกธุรกิจหนุ่มผู้อยู่ในเหตุการณ์จึงรีบพาเธอส่งโรงพยาบาล
หัตถ์ช่วยจ่ายค่ารักษาแพงหูฉี่ และอาสาไปรับไปส่งเธอช่วงที่เธอยังไม่หายดี

การที่รู้ๆ คนแปลกหน้าอย่างณภัทรก้าวเข้ามาในชีวิตเธอราวกับจรวด
ทำให้ณดาอดคิดไม่ได้ว่าเขามีจุดประสงค์แอบแฝงหรือไม่
น่าซึ้งเธอยังจับพลัดจับผลูต้องมาซัดไซ้หนี้นุญคุณเขา
ด้วยการยอมเซ็นสัญญาแต่งงานสามปี
เพื่อเล่นละครตบตาพ่อแม่เขาอีกท่าทาง!
แต่ก็น่าแปลก ที่สิ่งที่เพิ่งได้เจอชายหนุ่มไม่นาน
หญิงสาวกลับรู้สึกสะกิดใจ เหมือนมีอะไรที่คุ้นเคยแวบขึ้นมาในหัวเป็นระยะๆ
หรือว่าการพบกันครั้งนี้...จะเป็นมากกว่าการพบกันโดยบังเอิญ
อย่างที่เธอเคยสงสัยจริงๆ

นวนิยายชุด

Love Choices รักลวงใจ มี ๓ เรื่อง

กดสั่งซื้อ

ISBN 978-616-00-3702-6

DiveInBooks Book